

Vuiet prin rapane

Bogdan Boitan

Vuiet prin rapane

Eu merg cu vântul, orișunde-i place,
Cu o busolă veche fără cheie,
Prin heleşteul războit cu pace,
Spre frontul care nu se mai încheie.

Eu merg cu marea, orișunde valul,
șoptește prin corăbii părăsite,
Pe coastele de plajă unde malul
vuieste prin rapane amortite.

Eu vin cu ploaia, orișunde cere,
vreo palmă de pământ arzând de sete,
Sau pe vreo floare, ca să lase miere
albinelor pe fagure, pecete.

Eu vin pe fulger arborat în stele,
Cu cerurile în noian de apă,
Trec galioane arcuind în vele,
Potop de ploi cu litere de-o șchioapă.

Eu merg cu focu-n fumu-nsigurării
înmiresmând cupola cea albastră,
Când mă cufund în marginile zării,
Prin ochiul anonim de la fereastră,

Mă strigă noaptea-n culmea disperării,
Din lancea zilei ce-a murit sub coastă.

@BFB